

at Ansættelsen af en særlig Konsulent i Svineavl vil for eller senere blive en Nødvendighed. Men endnu er det ikke kommet dertil. Men Ministeren foreslaar en Saadan, fordi vi ingen dertil egnet have. Vi skulle altsaa begynde med Dyrlægerne og siden se, om vi kunne faa en Konsulent frem. Over for dette staar Mindretallet meget betænkelig. Vi ofre nu ca. 50,000 Kr. aarlig til vor Konsulentvirksomhed, og naar vi nu skulle have en Konsulent i Svineavl, mene vi, at der kunde være lige saa god Føje til Fordringen om, at vi f. Eks. skulde have en Konsulent i Hønsavl, ja, maatte det kunde gaa saa vidt, at vi fik Konsulenter baade for forædlet Hønsavl og for Høns af Landracen. (En Stemme: Kaniner!) . . . og Kaniner bliver der sagt. Vi mene, som det blev sagt af den ærede Ordfører, at den Tid er forbi, da det praktiske Landbrug kan slaa sig til Ro med at skulle gaa ved Støb af teoretisk uddannede Statskonsulenter. Og af disse Grunde vil Mindretallet anbefale sit Vædringsforslag til Vedtagelse.

N. Nielsen: Det er Vædringsforslaget under Nr. 3 uden for Betænkningen, som jeg gerne vil sige et Par Ord om. Det vedrører Posten I. A. 3. b.: Ekstraordinære Understøttelser, 13,746 Kr., som jeg har tilladt mig at stille Forslag om at forhøje med 200 Kr., saa at det bliver 13,946 Kr. Hensigten med Forslaget er at komme en Enke efter en Plantor til Gode med det Beløb, der er Tale om. Vedkommende staar allerede paa Understøttelseskontoen, og det er foreslaaet, at hun skal have et Beløb af 200 Kr. Det er altsaa en Forhøjelse af denne Bevilling, jeg gerne vilde anbefale til det høje Tingss. Finansudvalgets og den højtærede Ministers Smødelommen. Hendes Mand døde i 1895. Han havde været Plantor siden 1881, men havde i de senere Aar lidt meget af Kræft i Hovedet. Han blev opereret i 1889 og var for Resten siden den Tid bestandig syg. Flere Gange maatte han gøre kostbare Rejser og indlægge sig paa St. Josefs Hospital her i Bhen, hvilket selvfølgelig i en meget betydelig Grad formindskede hans i Forvejen smaa Indtægter. Høje Beløbet blev sig til 1,200 Kr. og fri Bolig. Nu er han død, og man har foreslaaet denne Understøttelse til Enken. Jeg kan i Grunden kun være taknemmelig paa hendes Begue for, at man i det hele taget har foreslaaet en Understøttelse; men da Forholdene er saa ekstraordinære for hendes Vedkommende, har jeg tilladt mig at henstille, om det ikke var muligt at gaa noget højere op med denne Bevilling. Af de to

ældste Døtre ere den ene 13, den anden 12 Aar, og af dem lider den ældste af Blegfot, den næstældste af Slim paa Lungerne. Det tredje Barn, som er legemlig sundt og stærkt, har maattet anbringes paa de Kællerske Anstalter. Dertil kan føjes, at Enken fra Barn af har været svagelig, idet hun som Barn af bleven brændt, saa at Lillefingeren paa den højre Haand senere har maattet sættes af, og hun har af den Grund flere Gange maattet opholde sig paa Kommunehospitalet. Naar saa yderligere dertil kommer Nervesvækkelse og anden Videlse, vil man forstaa, at hun er ude af Stand til selv at fortjene noget nævneværdigt til Livets Ophold. Det er paa Grund af disse Oplysninger, som have staaet til min Raadighed, at jeg har tilladt mig at anmode de Myndigheder, som ere i Stand til at gøre noget i den Retning, om at indkomme Tanken om at sætte denne Bevilling noget højere op. Naar jeg har nævnt 200 Kr. som passende, er det ikke, fordi jeg finder, at denne Forhøjelse egentlig er passende, men det er nu en Gang det gængse, skønt det tit ikke passer. Ofte har det forekommet mig, at Summen er højt upassende, hvad der ogsaa kan gælde Forordningen efter vedkommendes større eller mindre Krav, men da der jo er forskellige andre Hensyn, som gøre sig gældende over for saadanne Understøttelser, skal jeg ikke nu gøre noget principiel Indvending derimod. Det faar nu gaa sin Gang. Om dette efterhaanden vil kunne lade sig rette, er en Sag for sig. Men jeg haaber, at alle ere enige med mig i, at selv om, hvad der her foreslaas, er sædvanemæssigt, er det dog kun en lille Understøttelse, og at der er meget, der taler for at gaa lidt højere til Vejs. Enten det nu bliver, som af mig foreslaaet, 200 Kr. eller noget andet, desværre sandsynligvis et noget mindre Beløb, vil vedkommende altid være taknemmelig derfor, og jeg skal med disse saa Ord anbefale denne Understøttelse, idet jeg haaber, at man med Velvilje vil overveje Muligheden af, at denne Understøttelse kan blive forhøjet til tredje Behandling, hvad der jo i høj Grad vilde komme Enken til Gode.

Da jeg nu har Ordet, er der et andet Forhold, jeg gerne vil sige et Par Ord om. Det er med Hensyn til det sidste Vædringsforslag, der for et Øjeblik siden blev omtalt af den ærede Ordfører. Det angaar rentebærende Laan til Hødekommuner, og naar man kun henholder sig til, hvad der staar i Vædringsforslagslisten, og til den Rættelse, Teksten har fundet, kan jeg fuldt ud give min Tilslutning dertil. I Stedet for